

[Kirkeministeren.]

rådene. Ved siden af den omtalte fælles lønklasse er der foreslået en lønningsklasse, som kun skal omfatte indtil 110 embeder, omtrent svarende til den for statstjenesten foreslåede 25. lønningsklasse. Det drejer sig altså om forholdsvis få embeder, der skønnes at burde indtage en lønningsmæssig fortrinnsstilling. Endelig er der foreslået en lønklasse, der alene omfatter stiftsprovsterne, — som fremtidig skulle betegnes som „domprovster“ — og Holmens provst, der indtager en særstilling, idet denne provstestilling er fast knyttet til embedet som sognepræst ved Holmens kirke. Det drejer sig i alt om 10 stillinger, og de er foreslået placeret således, at lønnen skulle svare til statstjenestens 28. lønningsklasse.

Ved disse forslag er der således stadig foreslået opretholdt et antal avancementsstillinger — ganske vist ikke noget stort antal. Men jeg skal dog samtidig i denne forbindelse henlede opmærksomheden på, at der ved provstestillingerne er forbeholdt præsterne et yderligere antal avancementsstillinger.

For provstestillingernes vedkommende foreslås principielt opretholdt den hidtidige ordning, hvorefter der som vederlag for provstegeringen ud over præstelønnen ydes et pensionsgivende tillæg. Dette tillæg er foreslået ansat således, at der på slutløn sikres provsterne en placering, der efter de for statstjenesten foreslåede lønklasser skulle ligge omtrent 2 klasser over den lønklasse, hvori vedkommende præsteembede er placeret.

Jeg skal i øvrigt om disse spørgsmål henvisse til kommissionens bemærkninger til provinslovens paragraffer 2-5 og til § 10, hvori udførlig redegørelse findes. I øvrigt skal jeg henlede opmærksomheden på, at der fra Præsteforeningens side var fremsat ønske om et repræsentationstillæg til provsterne — eventuelt et bestillingstillæg — men at kommissionen ikke har ment at kunne tiltræde et sådant særligt tillæg undtagen for domprovsterne, der fungerer som biskoppens faste stedfortræder. Det må antages, at der fra repræsentanter for provsterne vil fremkomme henvendelse om dette specielle spørgsmål, hvorfor jeg har fundet det rettest at nævne det her.

Også for de tjenestemandsansatte kirke-

betjentes vedkommende er der foreslået visse forenklinger, idet der fremtidig kun skulle blive 2 i stedet for 3 lønningsklasser for henholdsvis kordegne og gravere. Men til gengæld er der foreslået oprettet særlige lønningsklasser for kirkegårdsledere. Sådanne særlige lønningsklasser for kirkegårdsledere findes ikke i det hidtidige lønningssystem med den følge, at lederne ved de større kirkegårde ikke har kunnet opnå tjenestemandsansættelse således som de andre kirkefunktionærer, medmindre de vil nøjes med gravernes lønsatser, der selvfølgelig ikke kunne være tilfredsstillende for sådanne lederstillinger.

I denne forbindelse skal jeg henlede opmærksomheden på, at det kun er et forholdsvis beskedent antal af kirkebetjentene og de øvrige kirkefunktionærer, der ansættes som tjenestemænd. Der er på dette område ikke foreslået nogen principiel ændring i den hidtidige ordning, og langt hovedparten er altså fortsat lønnet på honorarbasis. Der har i den hidtidige om folkekirkens lønningsvæsen uden for København og Frederiksberg gældende lov været fastsat visse minimumssatser for en del af honorarerne. Disse minimumssatser har kommissionen foreslået ophævet med den nærmere motivering, som er anført i kommissionens bemærkninger til fornævnte lovs § 28. Også jeg finder, at tiden er løbet fra disse minimumssatser, efter at det hidtidige honorarsystem nu er indarbejdet i en årrække. Det tilsyn, der føres af provstuevalg og stiftsøvrighed med hensyn til honoreringen, vil formentlig være fuldt tilstrækkeligt til at sikre en passende ensartethed og til at forhindre urimelige afgørelser. Det skal også anføres, at den omstændighed, at det i praksis har vist sig, at menighedsrådene i det altovervejende antal tilfælde lægger megen vægt på at tilvejebringe en god og forsvarlig ordning for kirkens funktionærer, og at det også af den grund er mindre rimeligt at opretholde den „mistillids erklæring“, som minimumssatserne i realiteten indeholder. Efter mit skøn er det også mere naturligt, om kirkefunktionærene, hvis særlige forhold enkelte steder skulle nødvendiggøre det, søger forhandling med de bestemmende myndigheder, end at der opretholdes legale minimumssatser, som i det store og hele ikke kan have nogen væsentlig betydning. Jeg skal